

ším řízením nicotná, jest k tomu uvést, že o nicotnosti exekuce, o kterou tu jde, mohlo by se mluvit jen, kdyby byla bývala povolena bez exekučního titulu vůbec. Ale v souzeném případě tu byl exekuční titul, platební výměr okresní nemocenské pojišťovny ze dne 23. července 1927, opatřený doložkou vykonatelnosti ze dne 1. června 1931. Na základě tohoto exekučního titulu povolil první soud právoplatně exekuci, dodatečně však prohlásil, že jej nepokládá za »náležitý«, protože byl vydán za platnosti zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. a před platností zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. Ve skutečnosti nešlo tedy o nejspornost exekučního titulu, nýbrž šlo o otázku platnosti a vykonatelnosti předloženého platebního výměru, která byla uvedena na přetřes teprve po právoplatném povolení exekuce a o které soudy nemohou rozhodovati v exekučním řízení k pouhému návrhu povinného za zrušení exekuce. Správně proto zamítl rekursní soud návrh povinného, by exekuce byla zrušena, neboť nejde o žádný z případů uvedených v § 39 ex. ř. ani o nicotnost exekuce.

Čís. 11258.

Přípustnost pořadu práva pro náhradní nárok proti starostovi obce, ježto s v é m o c n ě z n i ě l v ě c i, jež mu byly dány do uschování jako starostovi obce při nuceném vyklizení.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 997/31).

Žalobu, již se domáhala žalobkyně na starostovi obce V. náhrady škody pro bezprávné zničení jejích věcí, jež byly dány obci do úschovy podle § 5 zákona ze dne 31. března 1925 čís. 51 sb. z. a n., soud prvního stupně odmítl pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: První soud odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva, poněvadž jde v souzeném případě o nárok na náhradu škody z nedostatečného uložení vyklizených věcí, tedy o náhradu škody z působnosti obce v oboru veřejnoprávním. Jest sice správné, že podle § 37 první odstavec česk. obecního řízení má obec, vykonává-li místní policii, nahraditi veškerou škodu, která by komu vzešla z opomenutí povinnosti, jež ukládá obci zákon o místní policii, a že podle § 37 druhý odstavec cit. říz. rozhoduje o nároku na tuto náhradu politický úřad a o výši náhrady řádný soud. První soudce však přehlíží, že žaloba nesměruje proti obci jako takové, nýbrž proti starostovi obce osobně. Na tom neničení nic okolnost, že v žalobě jest uvedeno, že byly věci uloženy do uschování k žalovanému jako ke starostovi obce. Neboť z vývodů žaloby vyplývá, že žalobkyně žalovaného činí osobně zodpovědným za to, že nesplnil povinnost uloženou mu jako schovateli a tím žalobkyni způsobil škodu. Žalující strana domáhá se tedy náhrady škody na starostovi z důvodu ryze soukromoprávního, který řešiti jest soudem civilním podle § 1338 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Při rozhodování o přípustnosti pořadu práva jest míti na zřeteli, zdali podle žalobcova přednesu jest žalobní nárok vyvozován z poměru veřejnoprávního, či soukromoprávního, a jest se omeziti na řešení otázky, jaké povahy jest nárok, který žalobce uplatňuje (Viz rozhodnutí čís. 8049, 9045, 9956, 10817 sb. n. s.). V souzeném případě domáhá se žalobkyně jako vlastnice věcí, které byly při exekucním vyklizení dány do úschovy k žalovanému jako ke starostovi obce, náhrady škody na žalovaném osobně. Svůj náhradní nárok odůvodňuje tvrzením, že dne 10. prosince 1930 žádala na žalovaném vydání svých věcí u něho uložených, ale že jí žalovaný a jeho manželka odpověděli, že peří, šatstvo a obuv spálili a nádobí rozbili, čímž prý utrpěla škodu. Z toho jest zřejmé, že žalobní nárok nečelí vůbec proti obci ani proti žalovanému jako představiteli obce, ani že není opřen o zodpovědnost žalovaného z výkonu jeho starostenského úřadu, nýbrž že skutkovým základem žaloby jest, že žalovaný svémocně zničil věci patřící žalobkyni. Takový nárok jest posuzovati podle §§ 1295 a 1338 obč. zák. jako nárok soukromoprávní, vyvozovaný z poměru práva soukromého, o němž přísluší ačkoliv zmíněný soud ve svém vyjádření na svou zákonnou příslušnost rozhodovati podle § 1 j. n. řádným soudům. Na věci nic nemění, že žalovaný jest zároveň starostou obce, jíž byly věci dány do úschovy podle § 5 zákona ze dne 31. března 1925 čís. 51 sb. z. a n., pokud se týče podle § 5 zákona ze dne 28. března 1928 čís. 45 sb. z. a n., a že nebyl se žalobkyní v poměru smluvním jako schovatel, neboť o náhradu škody pro bezprávné zničení svých věcí může poškozený žalovati podle § 1338 obč. zák. před řádným soudem každého škůdce, leč by byl pořad práva výslovným zákonným předpisem vyloučen; o to však v souzeném sporu nejde. Rozhodnutí o důvodnosti žalobního nároku jest ovšem vyhrazeno teprve rozsudku ve věci.

Čís. 11259.

Příkazání náhrady za převzatou služebnost vydražiteli (§ 225 ex. ř.) nevádí, že došlo příklepem ke spojení služebného a panujícího statku u vydražitele v jedné osobě.

Použití § 222, třetí odstavec, ex. ř. předpokládá, že byl náhradní nárok vznesen již při rozvrhovém roku.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 1000/31).

Proti usnesení, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, podal rekurs dlužník, jímž napadal přiznání náhrady vydražiteli za převzaté služebnosti, ježto služebnosti splynutím zanikly. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl rekursu a napadené usnesení